

בולעטין # 112 - טבת תשל"ב לפ"ק

וועד העולמי למען הצלת ישראל מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים ארגון מוקדש לעקור את עצת המרגלים המדברים לשון הרע על ארצינו הקדושה, (שעל ידיהם נחרב ב' מקדשות וגלינו מארצינו, ובא עלינו כל הצרות רח"ל), ולעורר על קדושת ומצות ישוב ארץ ישראל כמבואר במדרש תלפיות (ענף ארץ ישראל), יחד הקדוש ברוך הוא את ארץ ישראל כמו בעל המיחד קרקע לאשתו למזונותיה, והשכינה אין שורה בחוץ לארץ. ובספר חרדים (דף נ"ז), מצות עשה מן התורה לדור בארץ ישראל, שנאמר וירשתה וישבת בה, וכאמרם ז"ל שמצוה זו שקולה כנגד כל מצות שבתורה, ויתקיים בנו הפסוק דברים (יב, ה') "כִּי אִם אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל שְׁבִטֵיכֶם לְשׂוֹם אֶת שְׁמוֹ שֶׁם לְשִׁכְנוֹ תִדְרְשׁוּ וּבָאתָ שָׁמָּה", ונזכה לביאת המשיח בב"א שנת "אל המקום אשר" לפ"ק.

יצא על ידי וועד העולמי למען הצלת ישראל מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים

כמו שכתוב רש"י במדבר (פרק יג פסוק טז) ויקרא משה להושע וגו' - התפלל עליו - יה יושיעך מעצת מרגלים.
באר שבע, ארץ ישראל

הכתב והקבלה על ויקרא פרק יג פסוק מה

(מה) בגדיו יהיו פרמים. ההבדל בין קריעה לפרימה הוא זה, קרע מורה על פעל הקריעה, כל שלא יתחלק הדבר כסדר המתחלקים על ידי סכין ושאר כלי שהחתוך ישר הולך, הן שיתקרע בכח היד, כגון ויקרע שמלותיו, וקרע אותו מן הבגד, והן שיתקרע מאליו כמו הנה המזבח נקרע (מ"א י"ג), ורוב לשון קריעה בדבר רך, שנוח לקרעו כשתופסין בו בחוזק כגון בגדים ומיני בשר, ואומר לא קרעת שמים (ישעיה ס"ג), שהשמים דבר רך, ותקרעי בפוך עיניך (ירמיה ד'), אבל פרם הנחתו על איכות הקריעה, שאע"פ שעושים את הקריעה שלא במתכוון יש הפרש בקריעות כפי איכות הדבר שמתקרע, יש שלא נעשה בדבר רק קרע אחד, וכל שיהיה נקרע לקרעים רבים צריך לחזור ולקרוע, כענין ויקרעה שנים עשר קרעים (מ"א י"א), וכל חלק הנקרע יקרא קרע. ויש דבר שבקריעה אחת יתחלק הדבר לקרעים רבים כפי הרכבת הדבר וסדור חלקיו, ועל אופן זאת הקריעה שעל ידי קריעה אחת נעשו הרבה קרעים לימין ושמאל בפ"א, הונח פעל פרם (צערשלייסען) והוא מלשון פור התפוררה הארץ, והיינו חלוק לקרעים רבים שיתפורר הדבר על ידי קריעות, ומ"ם פרם מ"ם האמנתי"ו, והפרימה כוללת לפי"ז הקריעה בדרך כלל, שכ"מ שנאמר לא יפרם נכלל גם כן שלא יקרע, שא"א לפרימה בלא קריעה, אלא שתופס לשון פרימה בדבר שטבעו הוא מתקרע לקרעים הרבה מיד כשמתחילין לקרעו, אבל אין חשש בדבר אם יתקרע לשנים אולהרבה חלקים, וכענין שאמרו (מכות פ"ג וסוטה פ"א) אם נקרעו נקרעו

ואם נפרמו נפרמו, ור"ל שאין צריך לדקדק אם נתקדקו רק לשנים קרעים או ליתר חלקים, ולהרב רע"ב שם עוד פירושים אחרים בזה, הנ"ל:

ועל שפם יעטה. תרגומו ועל שפם כאבילא יתעטף, וכן אמרו (מ"ק ט"ו) ועל שפם יעטה חייב בעטיפת הראש, ואמרו עוד שם מצורע אסור בשאילת שלום דכתיב ועל שפם יעטה שיהיה שפתותיו מדובקות זו בזו (ערש"י ותוס' שם), וצריך ביאור איך הבינו במלת שפם ענין הדבקות, ויראה להיות שהשי"ן והסמ"ך שניהם מאותיות השריקה, והשי"ן בעצמה לפעמים היא נשרקת בחוזק ולפעמים בחולשה לכן דרשו רבותינו בכמה מקומות שי"ן ימנית כשמאלית וכן להפך (וכמו שהעיר על זה החכם רו"ה בפ' כי תשטה אשתו), דרשו אחפש את ירושלים לשון חופש וחירות, כבשים ללבושך דברים שהם כבשונו של עולם, וכמשמרות נטועים אנו קורין מסמרות ואין כתיב אלא משמרות, משמרות כהונה ולוי' (במדבר רבה פ' י"ד), מרגלים חרש קרי ביה חרש בשי"ן שמאלית, דאגה בלב איש ישחנה כמו ישחנה בשי"ן שמאלית, רבת תעשרנה אם זכיתם תעשרנה ואם לאו תעשירנה, תעשה לכם אחד מעשרה, בשר, בושא סרוחה רמה (סוטה ה'), ואשימם בראשיכם ואשמם בראשיכם, כי תשטה אשתו אמרו (בתלמוד וברבה) כתיב בשי"ן לומר לך אין אדם עובר עבירה אא"כ נכנס בו רוח שטות, וכל דרשות כאלה בנויות על מסורת הכתיבה, והנקודה שעל השי"ן מסורת הקריאה שהיתה על פה עד שהתירוה לכתוב על ספר, ויש אם למקרא ויש אם למסורת, וכל התיבות הכתובות בשי"ן שמאלית ראויות להכתב בסמ"ך אלא שנתנו לדרשה כאלו כתיב בשי"ן, ולזה מצאנו חשך משחור תארם, אור חשך באהלו בשי"ן ימנית, ובתחפנחס חשך היום (יחזקאל ל') בשי"ן שמאלית, לשון מניעת האור והוא החושך, וכן כל לשון שריון כתיב בשי"ן בר מן תרין בסמ"ך ע"פ המסורה, ואין לייחס שנויים אלה אל המקרה כי אין מדרך הנבואה לכתוב כפי ההזדמן, אם לא שכוונה לרמוז בתיבה ההיא על ציור שני המכוון בזה ולחבר שני הציורים בתיבה אחת בעינה, ומעתה אני אומר כי גם דרשתם במלת שפם ענין הדבקות הוא מזה הענין, דרשוהו כשי"ן ימנית והוא מגזרת שף אשר יורה על ההתקרבות והתדבקות, כמו לשוני מדבק מלקוחי ולעפר מות תשפתני, מלת תשפתני נגד מדבק, וכמו שביאר הרש"פ ששרש שף הונח על תנועת השפשוף (רוטשען) שהוא התנועה דבר על דבר מבלי שיגביה א"ע אל האויר אבל ישאר תמיד על נושאו ונוגע בו, כעין תנועת הנחש על הארץ וכגרידת מטה כסא וספסל שאין מגביהין אותן מעל הקרקע, ולזה נקרא מין חיה שפן (את הארנבת ואת השפן) ע"ש שגורר תמיד את רגליו אחר ידיו וכל תנועתו הוא עושה בידי לבד והם גוררים את הרגלים אחריהם, וכן נקרא מין נחש שפיפון (עלי ארח) ע"ש אופן הליכתו, כי כל הנחשים בכלל הם זוחלים על הארץ והשפיפון הוא שופף ביותר שאינו מרים א"ע כלל מן הארץ, ומזאת ההוראה וילך שפי פי' שהיה הולך ומשפשף ברגליו משונה מדרך כל הארץ לעקור רגל ולהניח רגל אבל היה גורר רגליו בהשערה תמיד על הארץ שהוא גם כן תנועה מתנועות המבהילות בכשפים בשנוי תנועת ההלוך משאר כל האדם, ומשום כך נקרא זה המין מן המכשפים ההולכים בשפשוף הרגלים אשפים, ומלת שפי תואר השם ע"מ מרי (רוטשענד) ע"ש עוד ברש"פ, וקרובים

לזה דברי רש"י מ"ש על מלת שפי יחידי לשון שופי ושקט שאין שם אלא שתיקה, עכ"פ
דעת רבותינו מבוארת להבין במלת שפם ענין דבקות השפתים:

(המשך בבולעטין הבא אי"ה)